

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **V. S.**, zastoupeného Mgr. Lubošem Komůrkou, advokátem se sídlem Jihlava, Benešova 8, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2002, č. j. U-1031/VL-14-04-2000, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2004, č. j. 55 Az 497/2003-24,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2004, č. j. 55 Az 497/2003-24, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 10. 12. 2002, č. j. U-1031/VL-14-04-2000, žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně rozhodl tak, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobce citoval řadu ustanovení správního řádu, která správní orgán v řízeních porušil a trval na tom, že splnil zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 12 a § 14 zákona o azylu, resp. minimálně pro vztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Ke skutkovým důvodům odkázal na žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru a další spisový materiál. Dále obsáhle popsal svoji rodinnou situaci a argumentoval mezinárodněprávně zakotveným právem na respektování a ochranu rodinného života. Navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 29. 4. 2004 žalobu zamítl. V řízení před správním orgánem neshledal krajský soud vady vytýkané žalobcem

ani jiné vady, pro které by měl napadené rozhodnutí zrušit; v odůvodnění rozsudku se rovněž ztotožnil se žalovaným v tom, že důvody uplatněné žalobcem nejsou podřaditelné pod žádný z důvodů pro udělení azylu. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce opustil zemi původu kvůli vydírání mafií. V České republice má družku a syna. Když se obrátil na ruský konzulát se žádostí o vystavení dokladů nezbytných pro uzavření sňatku, bylo mu sděleno, že si záležitost musí vyřídit osobně v Rusku. Žalobce se však od známého dozvěděl, že úřadům nejde o jeho osobní účast na vyřízení dokladů, ale o to, aby ho mohli povolat do války v Čečensku. Soud uzavřel, že žalobce v průběhu správního řízení netvrdil žádné azylově relevantní důvody. Dále shledal, že se žalovaný řádně zabýval i překážkou vycestování.

Proti zamítavému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též stěžovatel) včas kasační stížnost, doplněnou k výzvě soudu podáním ze dne 9. 8. 2004, založenou na důvodech dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítl, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku ohledně důvodů pro udělení azylu. Vedle již ve správním řízení a v žalobě uvedených důvodů zejména nebylo vzato v úvahu, že Ruskou federaci opustil, aby se vyhnul nástupu do války v Čečensku, se kterou se vnitřně neztotožnil, za což mu hrozila perzekuce. V jeho případě tak byly splněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 či případně § 14 zákona o azylu. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce též požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť rozhodl přímo ve věci samé.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud věc posoudil takto:

Podle § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to však neplatí mimo jiné v případě, bylo-li řízení před soudem zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

V daném případě Nejvyšší správní soud shledal absenci podpisu oprávněné osoby ve smyslu § 47 odst. 5 správního řádu na rozhodnutí žalovaného, které bylo doručeno stěžovateli. Dále zjistil, že ve správním spisu je uložen originál napadeného rozhodnutí správního orgánu s razítkem a uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby, avšak bez jejího podpisu. Rozhodnutí je podepsáno pouze v rubrice „Za správnost:“, přičemž podpis byl učiněn blíže neidentifikovanou osobou, která rozhodnutí zřejmě pouze vyhotovila. Zda je tato osoba oprávněna za ředitele Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra PhDr. T. H. podepisovat správní rozhodnutí, nelze ze spisu zjistit. Krajský soud k této otázce žádná zjištění nečinil.

V napadeném rozhodnutí správního orgánu tak chyběla jedna z náležitostí uvedených v § 47 odst. 5 správního řádu, který požaduje, aby byl v písemném vyhotovení rozhodnutí uveden také orgán, který rozhodnutí vydal, přičemž toto rozhodnutí musí být opatřeno úředním razítkem a podepsáno s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby. Zde podpis označené oprávněné osoby chybí a uveden je pouze podpis „Za správnost:“. Tuto vadu samu o sobě ovšem nelze považovat za natolik intenzivní, aby založila přímo nicotnost správního rozhodnutí. Tu způsobují typicky takové vady, které spočívají např. v rozhodování absolutně nekompetentním orgánem (viz. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 3. 1995, č. j. 7 A 129/1994), rozhodování podle právního předpisu, který byl přede dnem rozhodnutí o odvolání bez náhrady zrušen (viz. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 8. 1994, č. j. 6 A 90/1993) či absolutní nedostatek zákonem

předepsané formy (viz. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 2. 2000, č. j. 5 A 26/1999). Předmětné rozhodnutí by mohlo být považováno za nicotné pouze tehdy, kdyby se posléze ukázalo, že absence podpisu oprávněné osoby odráží fakt, že rozhodnutí bylo vydáno zcela bez vědomí této oprávněné osoby.

Dříve tedy, než bude moci být učiněn závěr o případné nicotnosti správního rozhodnutí, je třeba uvedenou otázku došetřit. Krajský soud se jí však nezabýval, ač tak učinit měl. K případné nicotnosti správního rozhodnutí musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 76 odst. 2 s. ř. s.). Jestliže se v daném případě vyskytly pochybnosti, zda napadené správní rozhodnutí je podepsáno oprávněnou osobou a zda ve svém důsledku je projevem vůle správního orgánu směřujícím k úpravě právního postavení stěžovatele, byl krajský soud povinen učinit v tomto směru příslušná skutková zjištění. Vadný postup krajského soudu v této otázce je naplněním důvodu kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro jinou vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, k němuž podle § 109 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přihlíží i tehdy, jestliže jej stěžovatel v kasační stížnosti neuplatnil.

Z výše uvedených důvodů se Nejvyšší správní soud již nezabýval dalšími důvody kasační stížnosti.

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla shledána důvodnou, Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm, vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č en í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2005

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu